

Въведение

Онази зимна нощ, докато карах към къщи почти заслепен от сълзите, бликащи от очите ми, започнах да изброявам благословенията от детството си – едно по едно. Всъщност същата вечер, докато приключвах консултацията с член от екипа на една домашна група, забелязах Лорънс в стаята му в необичайно мрачно настроение. Започнах да проучвам причината за видимо съкрушения му дух.

– Д-р Пийлър – каза той, – това е най-ужасният ден в живота ми! Не мога да повярвам, че на рождения си ден не мога да направя нищо забавно. Животът е отвратителен!

Отначало, скептично настроен към истината за неговото избухване, скоро научих, че днес действително е рожденият му ден. И наистина не бяха направени никакви специални планове или приготовления, за да се отбележи с някакво празненство дванадесетата година от живота му.

Тъй като нямал предимството да бъде отгледан в здраво семейство, Лорънс бил взет под попечителството на съда още от съвсем малък. Първо бил поверен на приемно семейство, а след някои трудности бил изпратен в дом за деца. В продължение почти на четири години като негов мотивиращ терапевт и приятел имах честта да наблюдавам развитието му в тази обстановка. Твърде нисък за възрастта си, той беше умен, приятен и много дяволит. Лорънс представляваше смесица от хормони, любопитство и юношество. Макар да имахме лоши моменти, мога честно да заключа, че имахме и доста здрава връзка.

Това, което имаше значение сега обаче, бе, че на неговия специален ден нищо не изглеждаше толкова „специално”.

Докато гледаше слънцето да потъва дълбоко в западното полукуълбо, настроението му се понижи още повече. На цялото му лице бяха изписани разочарование и гняв.

Когато разбрах за очевидния пропуск, казах му да си сложи обувките и якето, защото ще го изведе по случай рождения му ден. Очите му просветнаха. Усмивката му се върна. Тъжната момчешка физиономия се превърна в радостно очакване. Всичкото, което можа да каже, беше: “Благодаря, д-р Пийлър!”.

След кратко пътуване с колата пристигнахме в увеселителен парк, в който имаше хиляди видеоигри, виенски колела и влачета на ужасите. За да съм сигурен, че ще си прекара чудесно, купих на Лорънс цял тон жетони, за да може да се наслаждава на всичко там. С преливащи от жълти монети джобове, той попита: “На какво ще играем първо?”. Стреснах се за миг, но скоро ми просветна, че моят приятел преди всичко има нужда не само да отиде на някое специално място, но също и да сподели времето си с някого, когото смята за специален. Той не искаше да празнува рождения си ден съвсем сам. Желаше да има значима връзка с някого, който иска да бъде с него безкористно.

Не беше нужно да ме подтиква много, за да се присъединя към забавленията онази вечер, защото всъщност тайно бях запазил няколко жетона за собствено удоволствие. (Моля, не ми се смейте!) Онази вечер заради неговата покана аз отново се превърнах в голямо дете. Играехме игра след игра. Смеехме се. Говорехме. Забавлявахме се! Всъщност не знаех кой се забавляваше повече. След като свършихме с игрите, аз го заведох на любимото му място за хранене. По пътя за вкъщи спрях, за да му купя торта с името му върху нея, за да

почерпи другите момчета от дома.

Докато вървахме към колата, той вдигна глава към мен и ми каза думи, които не очаквах, нито пък ще забравя лесно. “Д-р Пийлър, много ви благодаря, че направихте този рожден ден най-хубавия в живота ми! Никога досега не съм имал баща, но все пак можах да разбера какво означава да имаш добър татко. Вие сте най-великият!”

На лицето ми се появи неудържима усмивка, докато тихо благодарях на Бога, че ме употреби, за да доставя кратковременна радост на едно мило момче. Плеснах силно ръката на Лорънс за поздрав и тъй като не знаех какво да кажа, измърморих няколко неразбираеми думи, които съм сигурен, че моят млад приятел въобще не разбра. Обаче думите на Лорънс звучат в паметта ми от момента, когато ги изрече: “Все пак можах да разбера какво означава да имаш добър татко”.

Макар че нямам причина да се съмнявам в искреността му, въпреки това стигнах до извода, че причината за дълбоката му благодарност произхожда от неговия силен копнеж да има “добър татко”. В продължение на години съм изучавал как липсата на бащинска фигура може да повлияе отрицателно върху живота на децата. Но онази вечер особено силно осъзнах стойността и значението на един добър баща, който решава да присъства в живота на децата си. За Лорънс беше необходима само една вечер, за да придобие бегла представа за това какво значение би могло да има за живота му добрият баща.

Твоят Баща

Тази книга е за Бог, Който настойчиво полага усилия да бъде неразделна част от живота ти. Когато погледнеш през очите на един библейски герой на име Закхей, ще придобиеш бегла представа за това какво значение може да има в живота ти присъствието на най-великия “добър Татко”. Ще си позволя да бъде съвсем ясен, преди да продължа напред: не говоря за твоя биологичен баща или за този, който те е отгледал или е помагал при отглеждането ти. Говоря за Един, Който всъщност те е създал, Който те обича с необяснима – Божия – любов; Който иска да бъде с теб завинаги!

Тъжно е, че поради наличието на злото в този свят цялото човечество е жестоко разделено от своя Баща. Вследствие на това сме поставени в “социалните домове” на нашето съществуване и сме оставени да търсим сами цел, любов, смисъл и приемане. В отчаянието си пробваме какво ли не в опитите си да запълним празнотата, причинена от греха. Но, макар повечето хора да не го знаят, това, за което наистина копнеем, е да бъдем свързани с нашия Небесен Баща. Пътят към разкриването на тази най-решаваща връзка обаче често е обсипан с погрешни решения, осуетени надежди и пропиляни години. Изпълнен е с бариери, отклонения и „дупки“, които имат предназначението да ни накарат да се откажем. *Основната работа на противника е да ни попречи да опознаем истинския си Баща и да се свържем с Него.*

В “деня на новороденото” на Закхей той открива (както и ние ще открием), че единствено Бог е планирал и организиран времето и мястото за най-голямата среща в живота му. Единствено Бог е Този, Който идва в дома ни, за да намери разрешение на нашите болки, провали и раз-

очарования, за да ни даде безплатно дара на Своята свобода, прошка и приятелство. Неговите срещи са Божествено планирани да неутрализират мисията на врага и да донесат възстановяване и ред в разбитото семейство. Неговите планове да достигне до нас са предварително и прецизно обмислени. Ние никога не сме жертва на съдбата, на случайността или на нещастен случай. Бог толкова силно иска да получи децата Си обратно, че съвсем буквално е умрял за това право. Всичкото, което трябва да направим, е да приемем Неговия дар. *Най-големият Му подарък за нас е Неговото присъствие!*

После, щом веднъж сме приели този дар, започва едно красиво приятелство между Баща и дете, Творец и творение. Взаимоотношения, в които има много разговори, споделяне и дори игри – заедно! А най-голямата привилегия е, че Неговото присъствие не е запазено само за няколко часа в деня на новородението ни, но завинаги, за цялата вечност!

Когато започваме да изучаваме този ден от живота на Закхей, аз искрено се надявам ти също да видиш образа на един Баща, който възнамерява да отпразнува с теб празника на твоя живот. Тръгвай, изпитай истинско удоволствие! И... виж как твоят Баща се усмихва!